

Arrest

nr. 73 814 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing dat verzoeker, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, zal worden ingeschreven in het vreemdelingenregister voor een duur van één jaar en één maand.

Op 8 april 2011 weigert de bevoegde overheid de aanvraag van verzoekers werkgever voor een arbeidsvergunning en een arbeidskaart voor verzoeker.

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 11 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door:

Y., S. (R.R.: 678070457510)

nationaliteit: Algerije

geboren te C. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9 bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisaties zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8 B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Gezien de arbeidsovereenkomst d.d. 06.12.2009 die betrokkene bij de aanvraag voegde, werd hij op 07.03.2011 per aangetekend schrijven op de hoogte gebracht van het feit dat Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door het bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar + één maand geldig is, zou versturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van betrokkene. De bevoegde gewestelijke overheid, met name de Vlaamse overheid weigerde echter de toekenning van de arbeidskaart B op 08.04.2011. Bijgevolg komt betrokkene niet in aanmerking voor de regularisatie op basis van punt 2.8 B.

Daarnaast meent betrokkene in aanmerking te komen voor een verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8 A van de vernietigde instructie, maar betrokkene heeft geen een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008, noch heeft hij voor deze datum een geloofwaardige poging ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in zijn administratief dossier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2002 ononderbroken in België zou verblijven, zich inschreef bij het Huis van het Nederlands voor een covaar test op 18.12.2009, goed Frans zou spreken, vrijwilligerswerk verricht, een vriendenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden in de vernietigde instructie van 19.07.2009.

(...).”

Op 8 augustus 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

(…)

Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten (Wet van 15/12/1980 – art. 7, alinea 1, 1 °)

Niet in het bezit van een geldig visum en/of geldig paspoort.(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

- Schending van de substantiële vormvereisten ;
- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;
- Machtsoverschrijding.

De bestreden beslissingen van ongegrondheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet en uitwijzing (bevel om het grondgebied te verlaten) dienen nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché J. H. maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

4.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissingen en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissingen moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissingen onbestaande zijn.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

“...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1. *“elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.*
2. *“geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:*

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

Zelfs als zou blijken dat de kwestieuze beslissingen via elektronische weg verstuurd werden, dan dient nog waargenomen te worden dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van dit elektronisch verkeer.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.1.5.

a) De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden ;

b) De verzoekende partij maakt geen deel uit van eventueel elektronisch verkeer;

c) De verzoeker was aanwezig in de gemeente en de beslissingen werden aan de persoon betekend.

De administratieve beslissingen dd. 14/07/2011 zijn dus behept met een substantiële onregelmatigheid en zijn dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissingen vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker uitgaat van een foutieve premisse: de handtekening van de beslissingnemende ambtenaar is wel degelijk elektronisch aangebracht. De bestreden beslissing werd genomen door de bevoegde attaché en werd door haar ondertekend middels een elektronische handtekening.

De verwerende partij verwijst naar twee arresten van de Raad van State, nr. 193.106 van 8 mei 2009 en nr. 207.655 van 24 september 2010, waarbij het meest recente arrest stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening beoordeelt en vaststelt dat er aan deze handtekening bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die beogen uit te sluiten dat een derde toegang zou hebben tot de handtekening van de ambtenaar.

2.1.3.1. Ter zitting van 17 januari 2012 wordt, in aanwezigheid van de advocaat van verzoeker, door de verwerende partij bijkomende uitleg gegeven over de wijze waarop deze gescande handtekeningen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden geplaatst. De advocaat van de verwerende partij verwijst naar een in dit verband opgestelde nota door de dienst ICT van de FOD Binnenlandse Zaken. Zij legt deze nota niet voor, maar verduidelijkt dat er wel degelijk sprake is van een beveiligd systeem. De advocaat van verzoeker verwijst in dit verband naar de uiteenzetting in het verzoekschrift, aanvaardt dat er sprake is van het gebruik van een beveiligde code bij het plaatsen van een dergelijke handtekening maar hamert erop dat ook deze codes kunnen worden doorgegeven of gestolen, zodat het probleem blijft dat het niet zeker is wie de gescande handtekening geplaatst heeft.

2.1.3.2. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet-manueel karakter van de handtekening betwist.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat dit hoofdzakelijk gericht is tegen de beslissing genomen *“door attaché J.H.”*. In het middel wordt geen kritiek geuit op de handtekening van A.K. die voorkomt op het formulier van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze handtekening lijkt bovendien manueel te zijn aangebracht, zodat de kritiek van verzoeker inzake de ingescande handtekening niet opgaat voor wat deze bestreden beslissing betreft. De uiteenzetting in het middel blijkt bijgevolg enkel te zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing vermeldt: *“Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, J.H. Attaché”*.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de eerste bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

2.1.3.3. De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in

de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (*cf.* studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., “The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”, waarin in de rubriek “Recommendations” (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *“Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.”* (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf))

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

2.1.3.4. Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *“Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de*

wet (...).” (G. Somers en J. Dumortier, *Electronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- “Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologie-neutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (*De juristenkrant*, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.” (P. Van Eecke, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. De Corte, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: “de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.” (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Ter zitting van 17 januari 2012 aanvaardt de advocaat van verzoeker dat voor de totstandkoming van de handtekening een code vereist is die enkel gekend mag zijn door de ondertekenaar. Er dient te worden vastgesteld dat iemand anders de handtekening van een bevoegde ambtenaar slechts zou kunnen plaatsen na diefstal van deze code.

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

2.1.3.5. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- “Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*
- “De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatie dienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*
- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).*

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in *Computerrecht* 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché J.H., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché J.H. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoeker geen deel uitmaakt van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat er *in casu* sprake zou zijn van diefstal van de code en dat iemand anders de handtekening zou geplaatst hebben.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“- Schending van art. 9bis Vreemdelingenwet ;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — motiveringsverplichting ;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;

- Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M. ;

- Manifeste beoordelingsfout.

4.2.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard en hij het grondgebied dient te verlaten.

4.2.2. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat er een beslissing werd genomen door de Vlaamse overheid tot weigering van afgifte van een arbeidskaart.

Tevens werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op basis van het criterium 2.8B van de instructienota omdat de verzoeker niet beschikte over een wettig verblijf voor 18.03.2008 of een geloofwaardige poging ondernam om een wettig verblijf te bekomen.

Feiten van inburgering en verblijf in België sinds februari 2002 doen volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niets af aan de voorwaarden van de vernietigde instructienota dd. 19/07/2009.

4.2.3. De beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet is niet draagkrachtig gemotiveerd.

4.2.3.1.

Allereerst, kan er waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoeker afwijst omdat de verblijfsaanvraag niet zou voldoen aan de criteria van de instructienota dd. 19/07/2009.

Meer bepaald zou niet voldaan zijn aan het criterium 2.8.A, dat hierna weergegeven wordt :

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

a) De verzoeker zou volgens dit criterium 5 jaar ononderbroken verblijf moeten hebben sinds 15/12/2004.

b) Er kan evenwel waargenomen worden dat de verzoeker in België verblijft sinds februari 2002 !! Dit feitelijk gegeven wordt niet door de Dienst Vreemdelingenzaken betwist.

c) Evenwel stelt de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat de verzoeker geen wettig verblijf had of geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om wettig verblijf te bekomen.

De motivering van de bestreden beslissing is niet draagkrachtig omdat door de Dienst Vreemdelingenzaken ten onterechte geen rekening met de volgende omstandigheden die ook vermeld staan in de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Meer bepaald heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift onder “B. Wat betreft gegrondheid: redenen waarom machtiging tot verblijf aangevraagd wordt: Ik meen mij ten gronde te kunnen beroepen op volgende argumenten 2.8.A” medegedeeld dat hij deelgenomen heeft aan de kerkacties bij de Sint-Antonius in Gent, in de periode 12/04/2006 tot 15/09/2006.

Deze acties hadden net tot doel de illegalen in België onder de aandacht te brengen opdat zij een verblijfsmachtiging zouden krijgen.

Het is dan ook volledig ten onrechte dat hierop door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ingegaan wordt in de bestreden beslissing en er geen rekening gehouden wordt met deze feitelijke omstandigheid die aantoonde dat de verzoeker wel degelijk geloofwaardige pogingen ondernam om een wettig verblijf te bekomen.

De verzoeker verwijst verder naar de krantenartikels waaruit duidelijk blijkt dat deze actie tot doel had om de illegalen onder de aandacht te brengen en te laten regulariseren.

(...)

Besluit

De bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig gemotiveerd door op geen enkele wijze te motiveren waarom er geen rekening werd gehouden met de kerkacties waarbij de verzoeker zich aangesloten had en die tot doel hadden wettig verblijf te doen bekomen voor illegalen.

4.2.3.2.

Ten tweede, is er geen enkele reden waarom verzoekers dossier niet aan de Commissie van Advies werd overgemaakt.

Inderdaad, als de aanvraag ontvankelijk verklaard werd en niet manifest ongegrond is wordt het dossier ter advies aan de Commissie van Advies bezorgd.

Deze werkwijze wordt eveneens bevestigd in een update verspreid via de VZW Kruispunt Migratie-integratie (zie Kruispunt M-I Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR nr. 3 // 14 februari 2011).

‘Beoordeling van de “duurzame lokale verankering” (criteria 2.8.A en 2.8.B.)

Van 15/9/2009 tot 15/12/2009 konden vreemdelingen eenmalig het criterium “duurzame lokale verankering” invoeren, als zij aan bepaalde verblijfsvoorwaarden voldoende, zoals toegelicht in punt 2.8 (A en B) van de instructie van 19/7/2009. Dat kon door in die periode een nieuwe aanvraag 9bis in te dienen bij de gemeente van feitelijk verblijf, of door in die periode een actualisatie in te dienen bij de DVZ van een lopende regularisatie-aanvraag, of van een tijdelijk toegekende regularisatie.

Eerst onderzoekt DVZ de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een 9bis aanvraag (identiteitsbewijs) en de basisvoorwaarden om beroep te kunnen doen op dit eenmalige criterium:

2.8.A: 5 jaar ononderbroken verblijf in België sinds minstens 15/12/2004 + voor 18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een geloofwaardige poging hebben gedaan om een wettig verblijf te bekomen + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

2.8.B (economische regularisatie): ononderbroken verblijf in België sinds minstens 31 maart 2007+ een arbeidscontract van minstens 1 jaar voorleggen dat minstens het wettelijk minimumloon oplevert + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

Als de ontvankelijkheids- en verblijfs- (en voor 2.8.B ook de arbeids-)voorwaarden voldaan zijn, gaat DVZ na of de duurzame lokale verankering voldoende bewezen wordt in het aanvraagdossier.

Aanvragers moeten best concrete en objectieve bewijzen en attesten voorleggen van de volgende drie elementen: 1) sociale banden in België; 2) kennis van het Frans, Nederlands of Duits; 3) werkperspectieven, -kwalificaties en -mogelijkheden.

De DVZ verklaart de aanvraag dan ofwel gegrond, ofwel manifest ongegrond (geen enkel bewijs van duurzame lokale verankering) ofwel roept de DVZ de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Nieuwe info: De DVZ roept de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als het dossier ontvankelijk en niet manifest ongegrond is én een begin van bewijs van de duurzame lokale verankering bevat waarbij DVZ toch twijfelt of dat criterium wel echt voldaan is. In dat geval krijgt de Commissie van Advies de opdracht om een advies over de duurzame lokale verankering te geven na een hoorzitting met de aanvrager. Na dat advies beslist (het kabinet van) de staatssecretaris over de aanvraag."

Het mag terecht verbazen dat dit dossier niet overgeheveld is aan de Commissie voor Advies aangezien het dossier niet manifest ongegrond is, getuige de volgende omstandigheden :

- De verzoeker voldeed aan het verblijfs criterium - hij is in België sinds 2002 ;
- De verzoeker ondernam wel degelijk geloofwaardige pogingen tot wettig verblijf vermits hij deelnam aan de kerkacties bij de Sint-Antoniuskerk om illegalen te laten regulariseren ;
- De verzoeker legde een arbeidscontract voor in het kader van het criterium 2.8.B en er werd een positieve beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken ; evenwel werd de arbeidskaart geweigerd om redenen onafhankelijk van zijn wil meer bepaald omdat de werkgever niet stipt zijn RSZ-bijdragen zou betalen.

Besluit

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dan ook niet zorgvuldig waarom het dossier van de verzoeker niet aan de Commissie van Advies werd voorgelegd.

Door dit nalaten, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een willekeurige en betwistbare toepassing gemaakt van de (vernietigde) instructie-nota.

4.2.3.3.

Ten derde, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker niet beantwoordt aan de vereisten van punt 2.8.B van de regularisatie.

Dat er dient waargenomen te worden dat de weigering van de arbeidskaart niet te wijten is aan de verzoeker.

De weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid is immers ingegeven door het feit dat de werkgever van de verzoeker niet stipt zijn RSZ-bijdragen zou betalen.

Verzoekers werkgever heeft hierop contact genomen met de Vlaamse overheid maar deze stelt dat de nieuwe aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart, ondanks het betalen van de RSZ-bijdragen, toch onontvankelijk zou verklaard worden.

De verzoeker treft derhalve geen enkele schuld aan de weigering van de arbeidskaart.

In die omstandigheden, zou de verzoeker de mogelijkheid moeten geboden worden door de DVZ om via een ander contract een nieuwe arbeidskaart aan te vragen.

Met de voorliggende weigeringsbeslissing wordt elke mogelijkheid hiertoe evenwel onmogelijk gemaakt.

Besluit

De bewuste beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een loutere deelname aan een manifestatie of actie die de aandacht wil vestigen op illegale vreemdelingen, bezwaarlijk beschouwd kan worden als een voldoende directe en concretiseerbare poging om een wettig verblijf te verkrijgen in België. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

In antwoord op de opmerking van verzoeker dat de weigering van de arbeidskaart niet aan zichzelf te wijten is, repliceert de verwerende partij dat verzoeker er op 7 maart 2011 van werd ingelicht dat hij een arbeidskaart B diende voor te leggen vooraleer hij een inschrijving in het vreemdelingenregister kon verkrijgen. De verwerende partij wijst erop dat deze werkwijze steunt vindt in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dat uit rechtspraak van de Raad blijkt dat het feit dat de weigering van de arbeidskaart niet te wijten is aan de verzoekende partij, daar niets aan verandert.

In de mate dat verzoeker meent dat zijn dossier had moeten worden voorgelegd aan de Commissie van advies, meent de verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn aanvraag niet kennelijk ongegrond zou zijn. Verzoeker heeft geen geloofwaardige poging ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf in België voor 18 maart 2008 en hij kan geen arbeidskaart B voorleggen. Hij komt desgevallend niet in aanmerking voor regularisatie op grond van het criterium 2.8A of 2.8B van de vernietigde instructie. De aanvraag was kennelijk ongegrond, zodat een advies van de commissie niet opportuun en alleszins niet verplicht was.

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van het criterium 2.8 B van de vernietigde instructie: verzoeker voegde een arbeidsovereenkomst bij zijn aanvraag en werd er op 7 maart 2011 per aangetekend schrijven van op de hoogte gebracht dat er, onder voorbehoud van de voorlegging van een door het bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zouden worden verstuurd naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, de bevoegde gewestelijke overheid weigerde de toekenning van de arbeidskaart B op 8 april 2011; dat verzoeker evenmin in

aanmerking komt voor regularisatie op basis van criterium 2.8 A omdat hij geen periode van wettig verblijf had voor 18 maart 2008, noch voor deze datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen; dat de integratie van verzoeker niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie omdat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, hij is niet in het bezit van een geldig visum en/of een geldig paspoort.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, enkel wat betreft de eerste bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3.2. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter zitting van 17 januari 2011 wordt gewezen op de arresten van de Raad van State van 5 oktober 2011 met nr. 215.571 en van 1 december 2011 met nr. 216.651. De advocaat van verzoeker verwijst tevens naar deze arresten, zonder bijkomende uitleg.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat

geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker voert in het tweede middel aan dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie omdat hij in België verblijft sinds februari 2002 en omdat hij deelgenomen heeft aan de kerkactie bij de Sint-Antoniuskerk te Gent, in de periode april 2006 – september 2006. Verzoeker meent dat deelname aan deze actie valt onder een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen en dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening hield. Verzoeker voert vervolgens aan dat zijn dossier moest worden overgemaakt aan de Commissie van advies zoals vermeld in de vernietigde instructie en zoals verduidelijkt in een update verspreid door de VZW Kruispunt Migratie-Integratie. Ten slotte voert verzoeker aan dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie omdat de weigering van zijn arbeidskaart niet aan hemzelf te wijten is.

Het ganse betoog van verzoeker heeft bijgevolg in al zijn onderdelen tot doel een ruimere toepassing van de voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 voorop te stellen. De Raad van State oordeelt in zijn arrest van 5 oktober 2011 gekend onder het nummer 215 571 dat, in de mate waarin de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt -, een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Dienvolgens is het betoog van verzoeker inzake de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel niet dienstig.

2.2.3.3. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In het middel geeft hij echter geen uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissingen dit artikel zouden schenden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Zoals gesteld geeft verzoeker geen uiteenzetting van de wijze waarop artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissingen wordt geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET